

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. U.,** zastoupený Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, advokátem se sídlem Bašty 2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 8. 2004, sp. zn. 61 Az 68/2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 3. 2004, č. j. OAM-994/VL-10-04-2004, jímž byla jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuvedl, který důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) uplatňuje.

Argumentačně namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho tvrzeními ohledně porušení procesních norem. Žalovaný se totiž nezabýval situací, které jsou vystaveny oběti pomsty v zemi původu, když v daném případě stěžovatel opustil Mongolsko proto, že v sebeobraně zranil hocha, který ho chtěl okrást, a hrozilo mu násilí ze strany jeho rodiny. Žalovaný se v této souvislosti nevypořádal s tím, zda stěžovatel není příslušníkem sociální skupiny ve smyslu ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb. Navíc se měl zabývat i případnou aplikací ustanovení § 14 cit. zákona, tzn. udělením humanitárního azylu. Žalovaný tak rozhodl, aniž přesně a úplně zjistil skutečný stav věci. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření odkazuje na obsah správního spisu a dodává, že důvody obsažené v kasační stížnosti nebyly uplatněny před krajským soudem. Proto žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že každý úkon a argumentaci v něm uvedenou je nutno hodnotit podle jeho zamýšleného obsahu a nikoliv podle označení (formulace). V projednávané věci tedy sice stěžovatel výslovně neoznačil některý ze zákonných důvodů pro podání kasační stížnosti, nicméně z jejího obsahu je dostatečně patrno, že zamýšlel uplatnit důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož namítá vady řízení spočívající v neúplném zjištění skutkového stavu věci správním orgánem.

K tomu je nutno uvést, že v průběhu správního řízení (viz zejména protokol o pohovoru ze dne 15. 3. 2004) stěžovatel setrvale tvrdil, že byl přepaden skupinou osob, přičemž jednoho z útočníků zranil. Následně byl vyslýchán policií, nicméně neměl s ní ani s jinými státními orgány žádné problémy. Vyhrožováno mu však bylo ze strany bratrů zraněného, avšak nepožádal o pomoc mongolské státní orgány a do České republiky odcestoval za svou sestrou na turistické vízum, chtěl zde žít a pracovat, po ztrátě cestovního dokladu požádal o azyl s tím, že se při návratu obává zmíněných výhrůžek bratrů poškozeného útočníka. Na základě těchto zjištění, obsažených ve správním spise, se jeví právní závěr žalovaného o tom, že žádost o udělení azylu je ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zjevně nedůvodná, zcela správný, jelikož stěžovatel neuváděl skutečnosti svědčící

o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Pro stručnost k tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji ustálenou judikaturu (např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004), podle níž „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny*.“

Rovněž k argumentaci stěžovatele, že se žalovaný nevypořádal s potencionální příslušností stěžovatele k sociální skupině (aniž by však sám specifikoval, o jakou skupinu by se mělo jednat) a že se nezabýval případným udělením tzv. humanitárního azylu, nezbývá než plně odkázat na konstantní judikaturu zdejšího soudu, která se s uplatněným argumentačním potencionálem dostatečně vypořádala, a soud neshledává racionální důvod jakkoliv se od ní v této věci odchýlit. Nejvyšší správní soud totiž setrvale zastává názor (rozsudek ze dne 16. 5. 2004, sp. zn. 1 Azs 45/2004), že pokud „*ze žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplynulo, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb*.“ V dalším rozsudku uvedl (ze dne 19. 5. 2004, sp. zn. 5 Azs 63/2004), že „*určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří*.“ V dalším rozsudku (ze dne 9. 9. 2004, sp. zn. 2 Azs 147/2004, č. 409/2004 Sb. NSS) konstatoval, že „*rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl*.“ Konečně z dalšího rozsudku (ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. 7 Azs 124/2004) plyne, že „*vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno*.“

Lze tak uzavřít, že odpověď na jednotlivé kasační námitky stěžovatele je dostatečně obsažena v citované předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Proto Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu